

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 130/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 13 C 347/2013-263 z 9. januára 2020 a uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 13 C 347/2013-275 z 3. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých uznesení a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████, a ██████████, ██████████, obaja ██████████
██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 347/2013-263 z 9. januára 2020 (ďalej len „uznesenie z 9. januára 2020“) a uznesením okresného súdu č. k. 13 C 347/2013-275 z 3. augusta 2020 [ďalej len „uznesenie z 3. augusta 2020“, (spoločne tiež „napadnuté uznesenia“)].

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia ako žalobcovia sa žalobou doručenou okresnému súdu 4. októbra 2013 domáhali voči Bytovému družstvu so sídlom v Trnave náhrady škody spôsobenej na zdraví. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 347/2013-148 z 22. marca 2016 žalobu sťažovateľov zamietol. Po podaní odvolania Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 24 Co 233/2016-209 z 10. januára 2018 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

3. Okresný súd uznesením z 9. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol o povinnosti sťažovateľov zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanému náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia v sume 514,22 €.

4. Proti uzneseniu z 9. januára 2020 podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením z 3. augusta 2020 tak, že sťažnosť zamietol.

5. Sťažovatelia poukázali na to, že uznesenie z 3. augusta 2020 vydala sudkyňa, proti ktorej ako účastníci konania uplatnili podľa čl. 32 ústavy právo na odpor. Tiež uviedli, že táto sudkyňa rozhodovala v právnej veci sp. zn. 21 C 13/2017, teda v spore medzi rovnakými účastníkmi konania, t. j. Bytové družstvo v Trnave vs. sťažovatelia, kde meritom veci bolo podanie žalobného návrhu Bytovým družstvom v Trnave na vypratanie bytu, ktorý sťažovatelia ako členovia bytového družstva užívali na základe nájomnej zmluvy.

6. Ďalej sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli:

„V právnom štáte je neprípustné, aby boli priznávané trovy konania účastníkovi konania, ktorý zjavne porušil práva svojich členov, v dôsledku čoho im dokonca spôsobil ujmu na zdraví. V danom prípade sme ako členovia družstva boli dokonca v postavení spotrebiteľov. Zo zákona č 160/2015 Z. z. nám ako spotrebiteľom v konaní prináležala zvýšená právna ochrana zo strany súdu. Namiesto poskytnutia zvýšenej právnej ochrany však súd vykonával ochranu porušovateľa zákona a poškodzovateľa nášho zdravia. ... Priznanie trov konania účastníkovi konania na základe predchádzajúcich zjavne nezákonných rozsudkov je v rozpore s hlavnými zásadami súdneho konania vyjadrené v čl. 1 - 18 zákona č. 160/2015 Z. z.“

7. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn.: Uznesenie 13C/347/2013 - 263 a aj v konaní 13C/347/2013 - 275 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie 13C/347/2013 - 263 z 09.01.2020 a aj Uznesenie sp. zn. 13C/347/2013 - 275 z 3. augusta 2020.

3. Sťažovateľovi v 1. rade sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- € a sťažovateľovi v 2. rade sa priznáva taktiež primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- € vyjadrenej v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na majetok podľa čl. 1 Protokolu 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Túto sumu sú povinní zaplatiť Okresný súd Trnava na účet sťažovateľky do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

16. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv zaručených v ústave, dohovore a dodatkovom protokole uznesením z 9. januára 2020, ktorým im bola uložená povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanému náhradu trov konania v sume 514,22 €, ako aj uznesením z 3. augusta 2020 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu z 9. januára 2020.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov uznesením z 9. januára 2020

17. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľov uznesením z 9. januára 2020 ústavný súd poukazuje na to, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdob je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

18. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

19. Uznesenie okresného súdu zo 9. januára 2020 vydané vyšším súdnym úradníkom mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané v zmysle § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku súdom prvej inštancie, a to na základe sťažnosti sťažovateľov ako osobitného prostriedku procesnej obrany. O sťažnosti sťažovateľov rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 3. augusta 2020, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu zo 9. januára 2020. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov uznesením z 3. augusta 2020

20. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

22. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

23. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť

extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k nepripustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

24. Ústavný súd z uvedených hľadísk preskúmal uznesenie z 3. augusta 2020 a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia z 3. augusta 2020 uviedol:

„... k jednotlivým dôvodom podanej sťažnosti súd uvádza, že k vznesenej námietke zaujatosti sudcov odvolacieho súdu s požiadavkou na vylúčenie sudcov bol žalobca 1/ Krajským súdom v Trnave dňa 23.12.2016 oboznámený, že sa na toto podanie nebude prihliadať a vec sa nebude predkladať nadriadenému súdu pre absenciu zákonných náležitostí námietky v zmysle § 52 ods. 2 a § 53 C.s.p., pričom ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada. K tvrdeniu, že žalobcovia nespôsobili trovy odvolacieho konania, súd uvádza, že odvolacie konanie bolo iniciované žalobcami 1/ a 2/ podaným odvolaním, v ktorom boli žalobcovia 1/ a 2/ v merite veci neúspešní a preto je ich povinnosťou nahradiť trovy konania v spore úspešnému žalovanému, ktoré spočívajú v trovách právneho zastúpenia pred súdom prvej inštancie v sume 3.084,42 Eur a v trovách právneho zastúpenia v odvolacom konaní v sume 514,22 Eur. K namietanému zastúpeniu žalovaného právnym zástupcom súd uvádza, že ide o procesné právo strany dať sa v spore zastúpiť advokátom (článok 13 Základných princípov Civilného sporového poriadku v spojení § 89 C.s.p. a nasl.), ktoré v konaní prináležalo aj žalobcom a nie je podmienené názorom o vhodnosti protistrany či súhlasom protistrany. K dôvodu sťažnosti žalobcov 1/ a 2/, že ako nájomníci družstevného bytu sú aj spotrebiteľmi a požívajú vyšší stupeň ochrany než vlastníci bytov, súd s poukazom na to, že ide o sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov odvolacieho konania, uvádza, že bez ohľadu na to, či ide o spor so slabšou stranou v konaní alebo o spor medzi rovnými stranami, je povinnosťou v spore neúspešnej strany zaplatiť náhradu trov konania úspešnej strane a od tejto zákonnej povinnosti nie je v spore neúspešná strana v žiadnom prípade oslobodená (napr. zákonom). Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku

a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 základných princípov Civilného sporového poriadku). To znamená, že ak aj prebieha konanie so slabšou stranou v konaní, v ktorom súd vyvažuje ex officio nerovnovážne postavenie strán sporu, netýka sa táto okolnosť povinnosti neúspešnej slabšej strany nahradiť trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia úspešnej silnejšej strany.

...Ostatné okolnosti uvádzané v závere sťažnosti ako korupčná pažravosť slovenských sudcov a upozornenie, že ak príde k vymáhaniu trov konania voči žalobcom, využijú žalobcovia svoje právo na odpor v násilnej forme, má súd za to, že tieto nie sú prípustnými dôvodmi na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania...“

25. Závery okresného súdu sú v uznesení z 3. augusta 2020 riadne zdôvodnené, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľov, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad okresného súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie veci sťažovateľov zo strany okresného súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

26. Okresný súd relevantným spôsobom a v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami odôvodnil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o výške trov konania, pričom argumentáciu sťažovateľov odôvodňujúcu namietané porušenie ich označených práv ústavný súd vyhodnotil ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zistiť spojitost medzi uznesením z 3. augusta 2020 a namietaným porušením označených práv. Argumenty sťažovateľov spočívajúce v kritike predchádzajúcich právoplatných rozhodnutí vo veci samej, ako aj ohľadom uplatnenia práva na odpor a ich nároku na zvýšenú právnu ochranu

nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k rozhodnutiu o výške trov konania, a teda ani k uzneseniu z 3. augusta 2020.

27. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému okresný súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či uznesenie z 3. augusta 2020 spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

28. Skutočnosť, že okresný súd v uznesení z 3. augusta 2020 zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd v uznesení z 3. augusta 2020 takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

29. Ústavný súd po preskúmaní uznesenia z 3. augusta 2020 tiež dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže okresný súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval relevantné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi uznesením z 3. augusta 2020 a tvrdeným porušením označeného práva neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

30. Na základe uvedených skutočností ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že k ústavnej sťažnosti nebolo pripojené plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľov advokátom, avšak ústavný súd nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania vzhľadom na jeho uvedené závery bezvýznamné.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu